

— Гледамъ тука нѣщо на долната земя.

Чулъ това свети Илия и поискало му се много да погледне и той, но не можелъ нищо да вижда, защото билъ забуленъ съ деветъ була. Нали билъ много лютъ и сприхавъ, та да не вижда, какво става по свѣта.

— Моля ти се, Боже, отбули ме, и азъ да надникна.

— Не може — отвърналъ Господь — какъвто си лютъ, може да направишъ нѣкоя пакостъ.

— Нѣма Господи, отбули ми само едното око!

Какво да прави дѣдо Господь — на толкова молба — склонилъ и отбулилъ едното око на свети Илия.

Щомъ погледналъ на земята свети Илия видѣлъ неправдата. Не се стърпѣлъ, трѣсналъ и убилъ богатата на мѣсто.

— Ехъ, — рекъль Господь — ти развали това, което азъ мислѣхъ да направя.

— Защо? Азъ наказахъ едно лошо дѣло.

— Да, но азъ щѣхъ да направя нѣщо повече, — отвърналъ дѣдо Господь. Щѣхъ да сложа всѣкиго на мѣстото му. Бедната жена щѣше да вземе мѣстото на богатата, а

другата вмѣсто нея щѣше да тропа по портитѣ за милостиня.

Илина Петрова

КЪСНА ЕСЕНЬ

Заброди тиха есенъ въ пустошъта,
небето гледа сиво и намръщено,
а птицитѣ отдавна съ пѣсенъ кръшна
отлитнаха по топлинѣ мѣста.

Останаха въ полята запусѣли
еднички само вранитѣ и съ гракъ.
понесоха се въ есенния мракъ,
надъ угаритѣ вече почернѣли.

Посърна и гората отъ тѣжа
по веселото лѣто и съблѣче
зелената си долама — и вече
за дълъгъ сънъ се готви подъ снѣга.